

W pobliżu źródła umieram z pragnienia
Pałam płomieniem, zębem o ząb dzwonię
Kraj mój w daleką krainę się zmienia
Marznę przy ogniu, który obok płonie
Jak robak goły, jak starosta w domie
I bez nadziei, a przez łzy się śmieję
Pociecha w głębi rozpaczy widnieje
Raduję się, choć rozkosz moja licha
Silny, choć władza ni los mnie nie grzeje
Ja, przygarnięty, choć każdy odpycha

Nic mi pewniejsze nie jest od wątpienia
Ciemne to tylko, co światłością płonie
Nie wątpię, prócz o rzeczy bez wątpienia
Pewnikiem staje się co traf przywionie
I wszystko tracę co popadnie w dłonie
"Boże, daj dobrą noc" mówię, gdy dnieje
Leżąc na wznak przed upadkiem truchleję
Choć grosza nie mam, rozpiera mnie pycha
Na spadek czekam, choć nie mam nadziei
Ja, przygarnięty, choć każdy odpycha

Beztroski, chociaż pożądałem mienia
Dziś byle czym się kontentując stronię
Druhem mi ten, co zadał mi cierpienia
I prawdomówny ten, co kłamstwem zionie
Bratem mi ten jest, któremu nie bronię
Twierdzić, że jako orzeł kruk bieleje
Szkodnik mi niesie pomoc i nadzieję
Prawda i kłamstwo rzecz jednako licha
Wszystko zrozumieć, wszystko w proch rozwieję
Ja, przygarnięty, choć każdy odpycha

Książę łaskawy, racz wiedzieć
Że wiele rozumiem, choć się z tą myślą nie dzielę
Cóż, fant odzyskać, tyle się ośmielę
Ja, przygarnięty, choć każdy odpycha